Sfântul Teofan Zăvorâtul

DESPRE PURTAREA CRUCII

Editura "EVANGHELISMOS"
Bucureşti 2006

Sfântul Teofan Zăvorâtul

Despre purtarea Crucii

Extras din „Viața lăuntrică" a Sfântului Teofan Zăvorâtul, Editura Sophia, 2000

Editura «EVANGHELISMOS»
București, 2006

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TEOFAN ZĂVORÂTUL, st.

Despre purtarea crucii / sfântul Teofan Zăvorâtul; trad.: ieroschimonah Ștefan Nuțescu. - București: Evanghelismos, 2006

ISBN (10) 973-7812-29-8; ISBN (13) 978-973-7812-29-2

I. Nuțescu, Ștefan (trad.)

28

© Editura «Evanghelismos»

București

Tel: 331 10 22

Despre purtarea Crucii

Crucea personală a fiecăruia, când se unește cu Crucea lui Hristos, puterea și lucrarea acesteia din urmă trece asupra noastră, devenind un fel de canal prin care, din Crucea lui Hristos, se revarsă asupra noastră orice binefacere și orice dar desăvârșit. Prin urmare, crucile personale ale fiecăruia sunt la fel de necesare în lucrarea mântuirii pe cât este și Crucea lui Hristos. Nu veți întâlni nici un mântuit care să nu fi fost purtător de cruce. De aceea, fiecare este înconjurat din toate părțile de cruci, ca să nu se ostenească căutându-și

crucea şi ca să fie aproape de puterea mântuitoare a Crucii lui Hristos. Putem spune şi aşa: uită-te în jurul tău şi înlăuntrul tău, descoperă-ţi crucea, poart-o cum se cuvine, unită cu Crucea lui Hristos şi vei fi mântuit! Cu toate că fiecare îşi poartă crucea şi fără să vrea şi, de cele mai multe ori, crucea nu este uşoară, ci anevoie de purtat, totuşi nu fiecare o priveşte în lumina Crucii lui Hristos; nu fiecare o pune în slujba lucrării mântuirii sale. De aceea, crucea nu este mântuitoare pentru fiecare.

Să luăm la rând toate crucile posibile şi să vedem cum trebuie să o purtăm pe fiecare dintre ele, pentru ca ea să capete putere mântuitoare. Sunt multe cruci, dar felurile lor sunt trei: primele sunt crucile exterioare, alcătuite din suferinţe şi necazuri şi, în general, dintr-o nefericită soartă pământească; a doua categorie o reprezintă crucile interioare, născute din lupta cu

patimile şi cu poftele, pentru a câştiga virtuţile; a treia categorie o reprezintă crucile harice (de duh şi de har), care sunt primite prin totala predare în voia lui Dumnezeu.

Vă voi spune acum câteva cuvinte despre crucile exterioare. Acestea sunt cele mai complexe şi mai felurite cruci. Ele sunt răspândite pe toate drumurile noastre şi se întâlnesc aproape la fiecare pas. Aici putem include supărările, necazurile, nenorocirile, bolile, pierderea celor apropiaţi, necazurile de la serviciu, tot felul de privaţiuni şi de pagube, neplăcerile familiale, relaţiile nefavorabile cu lumea, jignirile, supărările, pierderile şi, în general, soarta pământească, mai mult sau mai puţin anevoioasă pentru fiecare. Cine nu are vreuna dintre aceste cruci? Nici nu se poate altfel. Nici celebritatea, nici bogăţia, nici slava, nici o mărire pământească nu ne scutesc de ele. Ele s-au împletit cu viaţa noastră pământească din

clipa în care s-a închis raiul pământesc şi nu se vor desprinde de ea, până când nu se va deschide raiul ceresc.

De vrei ca aceste cruci să-ţi fie mântuitoare, foloseşte-te de ele aşa cum le-a rânduit Dumnezeu pentru mântuirea omului, în general, şi a ta, în particular. De ce a rânduit Domnul ca nimeni să nu se afle pe pământ fără necazuri şi strâmtorări? Pentru ca omul să nu uite că este un exilat, ca să nu trăiască pe pământ ca un băştinaş în patria sa, ci ca un călător şi ca un venetic într-o ţară străină şi să caute întoarcerea în adevărata sa patrie. Când omul a păcătuit, a fost imediat izgonit din rai şi, în afara raiului, a fost înconjurat de necazuri şi de lipsuri şi de tot felul de greutăţi, ca să ţină minte că nu se află la locul său, ci este pedepsit, şi ca să se îngrijească să caute miluire şi revenire la rangul său. Astfel, nu te mira văzând necazuri, nenorociri şi lacrimi,

ci rabdă fără să te necăjești. Nu îi șade bine criminalului și neascultătorului deplina bunăstare și fericire. Primește acest gând în inimă și poartă-ți soarta cu seninătate.

„Dar de ce mie mi s-a dat mai mult, iar altuia mai puțin?", vei spune. „De ce pe mine mă strâmtorează necazurile, iar altuia îi merge bine aproape în toate? De ce eu mă frâng de durere, iar altul se mângâie? Dacă aceasta este soarta tuturor, măcar să se împartă în mod egal fiecăruia, fără excepții." Dar chiar așa se și împarte. Uită-te mai bine și vei vedea. Ție ți-e greu acum, iar altuia i-a fost greu ieri sau îi va fi mâine, iar astăzi îi îngăduie Domnul să se odihnească. De ce te uiți la ceasuri și la zile? Privește întreaga viață, de la început până la sfârșit, și vei vedea că tuturor le este greu, chiar foarte greu. Găsește pe unul care să jubileze de bucurie întreaga viață! Până și regii, adesea nu dorm nopțile din

pricina greutății ce le apasă inima. Ți-e greu acum, dar înainte n-ai avut parte de zile de bucurie?! Dumnezeu îți va mai da și vei vedea și alte zile de bucurie. Rabdă, deci! Cerul se va lumina și deasupra ta. În viață este ca în natură, sunt ba zile întunecoase, ba zile senine. S-a întâmplat vreodată ca un nor de furtună să nu treacă?! Și este cineva pe lume care să creadă că nu va trece? Gândește și tu la fel despre supărarea ta, și te vei mângâia de bună nădăjduire. Îți este greu. Dar este, oare, aceasta o întâmplare fără motiv? Pleacă-ți cât de cât capul și adu-ți aminte că există Dumnezeu, care Se îngrijește de tine ca un părinte și nu te scapă din ochi. De te-a ajuns nenorocirea, nu s-a întâmplat decât cu îngăduința lui și cu voia Lui. Nimeni altul decât El ți-a trimis-o. Iar El știe foarte bine ce, cui și când să-i trimită, iar când trimite, trimite spre binele aceluia care primește suferința.

Aşadar, uită-te în jurul tău şi vei vedea, în nenorocirea care te-a ajuns, planul cel bun al lui Dumnezeu pentru tine. Dumnezeu vrea să-ţi cureţe vreun păcat sau să te îndepărteze de vreo treabă păcătoasă sau, printr-un necaz mai mic, să te ferească de un altul mai mare, ori vrea să-ţi dea ocazia să-ţi arăţi răbdarea şi credinţa în El, pentru ca apoi să-Şi arate în tine slava milostivirii Sale. Desigur că ceva dintre acestea ţi se potriveşte. Caută deci ceea ce ţi se potriveşte şi oblojeşte-ţi cu aceea rana, aşa cum foloseşti un plasture, şi se va răcori arsura ei. De altfel, dacă nu vei vedea clar ce anume vrea să-ţi dăruiască Domnul prin nenorocirea care te-a ajuns, pune-ţi în inimă credinţa generală şi neiscoditoare că tot ce vine de la Domnul este spre binele nostru, şi tâlcuieşte-i sufletului tulburat: aşa a binevoit Dumnezeu. Rabdă! Pe cine pedepseşte Dumnezeu, acela-l este ca un fiu!

Mai bine oprește-ți privirea la starea ta morală și la starea din veșnicie care îi corespunde. Dacă ești păcătos – cum ești de altfel – bucură-te că a venit focul năpastei care-ți va arde păcatele. Tu privești suferința numai dinspre pământ. Dar mută-te cu gândul la cealaltă viață. Treci de partea Judecății. Privește focul cel veșnic, pregătit pentru păcatele noastre. Și, de acolo, privește-ți suferința. Dacă acolo vei fi osândit, câte necazuri nu ți-ai dori să fi suportat aici, numai ca să nu fi căzut sub acea osândire?! Spune-ți în sinea ta: „După păcatele mele îmi sunt trimise aceste lovituri" și mulțumește-I Domnului că bunătatea Lui te îndrumă spre pocăință. Apoi, în loc să te întristezi fără rost, află care-ți este păcatul, pocăiește-te și nu mai păcătui. Când vei cugeta astfel, vei spune, desigur: „Încă este puțin ceea ce am primit! Căci, după păcatele mele, mult mai rău merit."

Aşadar, indiferent de porţi soarta amară a tuturor ori suferinţele şi necazurile personale, rabdă-le cu inima împăcată, primindu-le cu recunoştinţă din mâinile Domnului, ca pe un leac împotriva păcatelor ori ca pe o cheie care deschide uşa în Împărăţia Cerească. Nu cârti, nu invidia pe altul şi nu te lăsa pradă tânguirii zadarnice. Căci aşa se întâmplă în nenorocire: unul începe să se tânguiască şi să cârtească, altul se pierde de tot cu firea şi cade în deznădejde, iar altul se cufundă în necazul său şi doar suferă, fără a se mişca cu mintea şi fără să-şi înalţe suferinţa inimii spre Dumnezeu. Toţi aceştia nu se folosesc cum se cuvine de crucile care le sunt trimise şi pierd, astfel, momentul prielnic şi ziua mântuirii.

Domnul le dă în mâini conlucrarea mântuirii, iar ei o resping. I-a ajuns necazul şi suferinţa. Oricum, îţi porţi deja crucea. Fă, aşadar, ca această purtare să-ţi fie spre

mântuire, iar nu spre pierzanie. Pentru aceasta nu trebuie să muți munții din loc, ci să aduci o mică schimbare în mișcarea gândurilor și în stările inimii tale. Deșteaptă-ți recunoștința, smerește-te sub mâna puternică, pocăiește-te, îndreptează-ți viața. Dacă te-a părăsit credința în pronia lui Dumnezeu, readu-ți-o în suflet și vei săruta dreapta lui Dumnezeu. Dacă ți-ai pierdut simțul legăturii cu propriile păcate, ascute-ți ochiul conștiinței și le vei vedea, îți vei plăti păcatul și vei umezi uscăciunea necazului cu lacrimile pocăinței. Dacă ai uitat că amarul soartei pământești răscumpără și mai amarnica soartă veșnică, viază-ți în minte acest gând și, cu inimă împăcată îți vei dori suferințe, pentru ca, pentru micile suferințe de aici, să te întâmpine acolo milostivirea veșnică a Domnului. Este mult, oare? Este greu? Dar, în același timp, aceste gânduri și sentimente sunt legăturile

care leagă crucea noastră de Crucea lui Hristos, din care se revarsă pentru noi puteri mântuitoare. Fără acestea, crucea rămâne tot în spatele nostru şi ne apasă, dar nu are putere mântuitoare, fiind despărţită de Crucea lui Hristos. Atunci nu mai suntem purtătorii de cruce care se mântuiesc şi nu ne mai putem lăuda în Crucea Domnului nostru Iisus Hristos. [...]

Dintre cele trei feluri de cruci, v-am vorbit câte ceva despre primul, despre crucile din afară: suferinţele, nenorocirile şi lipsurile. Acum vă voi spune câte ceva despre cel de-al doilea fel, crucile lăuntrice. Pe acestea le întâlnim în timpul luptei cu patimile şi cu poftele. Spune Sfântul Apostol: *„Iar cei ce sunt ai lui Hristos Iisus şi-au răstignit trupul împreună cu patimile şi cu poftele"*[1]. Şi l-au răstignit? Aşadar, este vorba de o cruce pe care şi-au răstignit aceste patimi

[1] Gal. 5, 24.

şi pofte. Care este crucea aceasta? Este lupta cu ele. A răstigni patimile înseamnă a le face neputincioase, a le strivi, a le dezrădăcina. De va înfrânge omul vreo patimă de câteva ori, o va face neputincioasă; de o va mai înfrânge de câteva ori, o va strivi; dacă încă o va înfrânge atunci o va dezrădăcina cu totul, cu ajutorul lui Dumnezeu. Şi fiindcă această luptă este anevoioasă, amară şi dureroasă, ea este cu adevărat o cruce împlântată înlăuntrul nostru. Cel ce luptă cu patimile, uneori parcă are mâinile ţintuite, parcă i se pune pe frunte cununa de spini, inima îi este străpunsă de vie. Atât este de greu şi de dureros. Fără osteneală şi fără durere nu se poate, pentru că patimile, deşi, venind din afară, ne sunt străine, aşa de tare s-au lipit de trupul şi de sufletul nostru, încât au pătruns cu rădăcinile în toate mădularele sufleteşti şi în toate puterile noastre. Dacă te vei apuca să

le dezrădăcinezi, doare. Doare, dar este mântuitor şi această izbăvire nu se obţine altfel decât prin durere. [...] Care patimă nu este dureroasă? Mânia arde, invidia usucă, pofta trupească vlăguieşte, zgârcenia nu te lasă să mănânci şi să dormi, mândria jignită roade ucigător inima; şi orice altă patimă – ura, suspiciunea, gâlceava, dorinţa de a fi pe placul oamenilor, atracţia pentru anumite lucruri şi persoane – ne pricinuieşte fiecare suferinţa ei, astfel încât a trăi în patimi este acelaşi lucru cu a merge desculţ pe lame de cuţit sau pe cărbuni aprinşi, sau a fi în situaţia omului căruia şerpii îi înveninează sângele. Şi iarăşi, cine nu este lipsit de patimi? Toată lumea le are. Câtă vreme există mândrie, există toate patimile, căci aceasta este mama patimilor şi nu umblă fără fiicele ei. Doar că nu fiecare le are pe toate în aceeaşi măsură: la unul precumpăneşte una, la altul alta, care

le dă tonul celorlalte. Iar dacă fiecare are patimi, înseamnă că se şi chinuieşte din pricina lor. Fiecare este chinuit şi răstignit de patimi, însă nu spre mântuire, ci spre pierzanie. Astfel, purtând patimile, te sfâşii cu ele şi pieri. Nu este oare mai bine să-ţi produci singur suferinţă înlăuntrul tău, tot din pricina patimilor, însă nu spre pierzanie, ci spre mântuire? Este de ajuns să schimbi direcţia cuţitului şi în loc să te tai pe tine cu el, spre satisfacţia patimilor, să tai cu el patimile, pornind la luptă cu ele şi împotrivindu-te lor în toate. Şi aici va fi durere şi suferinţă a inimii, dar durerea va fi tămăduitoare, va fi imediat urmată de o liniştire îmbucurătoare, aşa cum se întâmplă când rana este acoperită cu un plasture tămăduitor. Dacă te supără, de pildă, cineva, este greu să-ţi depăşeşti mânia şi nu-ţi place; dacă o biruieşti, te linişteşti, dar dacă îi dai satisfacţie, multă vreme te vei

frământa. De a fost cineva jignit, greu îi este să se biruiască pe sine și să ierte; dacă iartă, pace dobândește, iar de se răzbună, nu va avea liniște. Dacă s-a aprins o pasiune, greu este de stins; de o stingi, vei vedea lumina lui Dumnezeu, iar de nu, vei umbla ca ucis. Așa stau lucrurile cu orice patimă. Și patima te chinuiește, dar și lupta cu ea îți pricinuiește suferință. Însă patima te ucide, iar a doua te vindecă și te izbăvește. Oricărui pătimaș trebuie să i se spună: „Mori pe crucea patimilor tale! Rupe această cruce, construiește-ți o alta: crucea luptei cu ele. Și îți va fi răstignirea pe această cruce spre mântuire!" Toate acestea sunt limpezi ca lumina zilei și alegerea ar trebui să fie ușoară. Totuși acestea sunt limpezi ca lumina zilei și alegerea ar trebui să fie foarte ușoară. Totuși, faptele nu o îndreptățesc întotdeauna.

Trebuie să ne mirăm de orbirea noastră. Suferă unul de câte o patimă, dar tot îi dă apă la moară. Vede că, dându-i satisfacţie, îşi face din ce în ce mai rău, dar tot nu se lasă. Avem o duşmănie inexplicabilă faţă de noi înşine! Altul chiar se pregăteşte de luptă cu patima, dar imediat ce patima se trezeşte cu cererile ei, o urmează numaidecât. Iar porneşte şi iar îi cedează. Face de câteva ori aşa şi rezultatul este acelaşi. Suferim de o inexplicabilă vlăguire a puterii morale! În ce constau amăgirea şi înşelarea? În faptul că patima, prin satisfacerea ei, promite o grămadă de plăceri, iar lupta cu ea nu promite nimic. Dar de câte ori nu s-a verificat, oare, că satisfacerea patimii aduce nu fericire şi linişte, ci chin şi întristare? Ea promite multe, dar nu dă nimic; iar lupta nu promite nimic, dar dă totul. Dacă nu ai trăit această experienţă, trăieşte-o şi vei vedea. Dar aici este nenorocirea noastră, că nu ne hotărâm

s-o trăim. Motivul ar fi că ne este milă de noi înşine. Autocompătimirea este cel mai linguşitor trădător şi cel mai mare duşman al nostru, este primul plod al mândriei. Ne este milă de noi înşine şi ne ucidem cu mâna noastră. Credem că ne facem bine, dar ne facem rău; şi cu cât mai rău ne facem, cu atât mai mult vrem să ne facem rău. Astfel, răul creşte şi ne apropie de pieirea finală. Să ne însufleţim, aşadar, fraţilor, şi să ne urcăm cu curaj pe crucea răstignirii de sine, prin răstignirea şi dezrădăcinarea patimilor şi a poftelor. Să respingem mila de noi înşine şi să încălzim râvna trudirii de sine. Să avem o inimă de doctor, care şi celor pe care-i iubeşte, şi celor de vază, la nevoie, le administrează tăieturi şi arsuri dureroase. Nu vă voi indica metoda şi întreaga desfăşurare a luptei. Apucaţi-vă de treabă, şi ea vă va arăta singură şi vă va învăţa totul. [...]

Ne-a mai rămas să lămurim cel de-al treilea fel al crucii mântuitoare pentru noi, crucea predării de sine în voia lui Dumnezeu. Vă voi spune şi despre ea vreo două vorbe, pentru că învăţătura întreagă îmi depăşeşte puterile. Pe această cruce se ridică creştinii cei mai desăvârşiţi. Ei sunt cei ce o cunosc şi ar putea vorbi limpede despre ea, pe larg şi cu putere. Cum ar putea alţii să vorbească aşa? Dar nu se poate să o trecem cu vederea, ca nu cumva cineva dintre voi, biruind vreo două patimi şi liniştindu-se cât de cât de frământarea lor dinăuntru, să creadă că a făcut deja tot ce trebuie şi se aşteaptă de la creştini. Nu, nici în această situaţie nu a făcut încă totul. Chiar şi cel ce s-a curăţat pe deplin de patimi nu a făcut încă cea mai importantă faptă creştină, ci doar s-a pregătit pentru ea. Dacă te-ai curăţat de patimi, predă-te, curat, ca jertfă curată şi neprihă-

nită lui Dumnezeu, căci numai o astfel de jertfă I se cuvine Neprihănitului. [...]

Aceasta este culmea desăvârşirii creştine, la care este omul în stare să ajungă. Ea este începutul stării viitoare, de după înviere, când Dumnezeu va fi prezent pe de-a-ntregul în toţi. De aceea, toţi cei ce s-au învrednicit să atingă această stare se pun adesea în contradicţie cu toate rânduielile vieţii pământeşti şi ori suferă prigoane şi chinuri, ori devin şi sunt consideraţi nebuni întru Hristos, ori se retrag în pustie. Dar cu toate aceste aspecte ale vieţii lor exterioare, lăuntrul lor este unul: sunt uniţi cu Dumnezeu, trăind în inimă numai cu Dumnezeu. [...]

Nu mai am nimic să vă spun despre aceasta. Şi pe acestea vi le-am spus numai ca să vă sugerez unde se află sfârşitul, unde trebuie să fim şi să ajungem şi pentru ca, ştiind, să înţelegeţi cu toţii că, orice aţi

avea sau aţi face bun, să-l socotiţi drept nimic, dacă nu aţi ajuns până la această înălţime a vieţii duhovniceşti care ne-a fost menită şi care este aşteptată de la noi. Mulţi cred că viaţa creştină este la fel ca şi alte feluri de a trăi; nu este aşa. Ea începe prin pocăinţă, se continuă prin lupta cu patimile şi se încheie prin răstignirea împreună cu Hristos a omului lăuntric curăţit de patimi şi prin cufundarea în Dumnezeu. *„Aţi murit* – spune Apostolul – *şi viaţa voastră este ascunsă cu Hristos întru Dumnezeu"*[2]. Aici, totul se sevârşeşte înlăuntru, este nevăzut pentru ochii oamenilor, fiind cunoscut doar conştiinţei şi lui Dumnezeu. Cele din afară sunt aici nimic. Desigur că ele sunt un ambalaj cuviincios, dar nu sunt un martor hotărâtor şi cu atât mai puţin nu le nasc pe cele dinăuntru. Atât de adesea, comportamentul exterior cuviincios nu este decât

[2] Col. 3, 3.

superbul ambalaj al unui mormânt plin de oase!

Ştiind acestea, să stăm, fraţilor, pe Golgota, în faţa crucilor, şi să începem să ne măsurăm cu ele şi pe ele cu noi, fiecăruia care i se potriveşte. Simon Cirineul, cel ce a purtat Crucea Domnului (Marcu 15, 21), este modelul acelor purtători de cruce care suferă necazuri şi privaţiuni exterioare. Tocmai v-am spus înainte pe cine reprezintă tâlharul cel înţelept răstignit şi pe cine, Domnul pe Cruce: primul, pe cel ce se luptă cu patimile, iar Domnul, pe bărbaţii desăvârşiţi, răstigniţi prin predarea în voia lui Dumnezeu. Dar crucea tâlharului celui rău pe cine reprezintă? Pe aceia care lucrează patimilor. Patimile îi chinuiesc, îi sfâşie, îi răstignesc de moarte, nedându-le nici o bucurie şi nici un fel de speranţă. După aceste semnalmente, măsoară-te cu fiecare dintre aceste cruci şi, după ele, află

cine eşti: Simon Cirineul, tâlharul cel înţelept sau cel ce Îl imită pe Domnul Hristos, sau tâlharul cel rău, din pricina patimilor ce te consumă?

Aşa cum te vei găsi, aşa să-ţi aştepţi sfârşitul. Voi adăuga numai: scoateţi-vă afară din minte cum că am putea, pe calea unei vieţi tihnite, să devenim cei ce se cuvine să fim întru Hristos! La creştinii adevăraţi, dacă au câte o mângâiere, aceasta este cu totul întâmplătoare; trăsătura cea mai definitorie a vieţii lor o formează suferinţele şi durerile, lăuntrice şi din afară, de voie şi de nevoie.

Prin multe suferinţe se cuvine să intrăm în Împărăţie, inclusiv în cea lăuntrică. Primul pas făcut aici – frângerea voii dinspre rău înspre bine, alcătuind inima pocăinţei – se reflectă într-o durere de moarte pricinuită ranei produse de frângerea voii, care va sângera, apoi, pe toată perioada luptei cu

patimile şi care se va închide abia după dobândirea neprihănirii, care îl ridică pe creştin pe crucea împreună-răstignirii cu Hristos, în voia lui Dumnezeu. Totul este suferinţă, durere, strâmtorare. Putem spune că tihna este semnul drumului greşit, iar suferinţa, cel al drumului drept.

Cugetând la aceasta, bucuraţi-vă, purtători ai crucii! Iar vouă ce vă pasă, cei ce staţi în tihnă şi în mângâieri? Cuvântul lui Avraam către cel bogat este în pilda despre Lazăr şi bogatul nemilostiv. Aici vă mângâiaţi, iar alţii suferă pentru Hristos şi pentru sfânta Sa Lege; iar în cealaltă lume va fi invers: cei ce au mers pe drumul crucii se vor mângâia, iar cei ce s-au mângâiat vor suferi. Voi spuneţi, de obicei: „Ce, nu avem voie nici măcar să ne distrăm sau să ne permitem vreo plăcere?" Faceţi întâi ce este mai important, iar apoi permiteţi-vă şi aceasta. Unii n-au alte treburi decât: azi să

meargă la un bal, mâine la teatru, poimâine la plimbări, apoi la lecturi şi la conversaţii mondene şi la fel de fel de alte distracţii, trecând de la unele plăceri la altele. Iar la ce este mai important, la cum să ajungă ceea ce trebuie să fie fiecare creştin, nici nu se gândesc. Ce fel de roade să aştepţi de la o astfel de viaţă? Credeţi că raportarea noastră lăuntrică la Dumnezeu, prin Hristos, va creşte de la sine, indiferent de aceste neorânduieli din afară?! Cum să crească? Arde oare lumânarea în vânt? Se plineşte, oare, viaţa de la otravă? Nu. Dacă vrei să-ţi fie bine, lasă mângâierile, porneşte pe drumul crucii şi al pocăinţei, mituieşte-te în focul răstignirii de sine, căleşte-te în lacrimile frângerii inimii şi vei deveni aur sau argint sau piatră preţioasă şi, la timpul potrivit, vei fi luat de Stăpânul ceresc pentru înfrumuseţarea prealuminoaselor şi prealiniştitelor Sale lăcaşuri. [...]

Imprimé par Gutenberg
Tél. : 021 345 06 26 ; 345 09 27

Imprimat la **Gutenberg**
Tel.: 021 345 09 26; 345 09 27